

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defunctorvm

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

§. 3. De Indulgentia Communionis Generalis, aliáque defunctis applicanda.
Theologica Doctrina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

visitationi Episcopi subsint: quod ego quidem nolim admittere.

986. *Communionio celebratur cura So.* Cæterum ut in Ecclesiâ sæculari indulgentia obtineatur, necesse est, ut Synaxis sollicitudine Patrum Societatis Jesu celebratur, sive ut ii vel confessionibus audientibus, vel Synaxi distribuendæ adlaborent; nec satis est, ut eam peragi mandent, imò nec ut adsint dumtaxat, audeo dicere, neque ut concionentur, Parocho cum sacellanis reliquum præstantibus. Quia eo pacto non perageretur eorum sollicitudine Communio, sed sæcularium; quamquam solum mandatum cum aliqua cura, ut Sacerdotes sæculares confessionibus excipiendis, ac Synaxi populo impertiendæ vacent, sufficere videatur.

987. *Consensus Episcopi, & pastoris.* Requiritur porrò ut in Ecclesiâ sæculari Communio peragatur, licentia Ordinarii, non quidem ad designandam Ecclesiam (id enim est hominum Societatis) sed ad facultatem in designata Ecclesiâ Communionem peragendi: & tacita sufficit, quin & rati habitio de futuro, ut rectè idem author; quamquam eam exquirere longè sit consultius. Denique requiritur & consensus Parochi, seu Rectoris illius Ecclesiæ, id enim disertè mandat Pontifex, quare eo deficiente, etsi obiretur Communio, indulgentia nulla esset; nisi fortè contra rationem negaretur, quo posito supremi Pastoris, seu Pontificis consensus jure præsumetur: sed parum consultò vis aliqua fieret. Cæterùm in sacellis separatis, ubi nullus Pastor præsidet, sed solus sacellanus, ac confraternitas aliqua, non videtur opus eorum consensu, quia strictè illius Rectores non sunt, & in hac materia, cum sit odiosa, strictâ interpretatione utendum est. Ita idem author; sed & sic minùs prudenter Cómunio perageretur, tum propter oblationes, tum propter loci angustias, cum ea res celebritatem ac frequentiam populi, ac proinde loci amplitudinem exigat.

988. *Locum designatum adire necesse.* Ad extremum observa extra locum designatum Communio indulgentiam nullo modo posse obtineri (cum cum omnino ad illam requirat Pontifex) atque adeò nec ægris, nec carcere detentis, nec monialibus, aliisque ullibi clausis posse obtingere. Id quod stabilitur ex eo, quòd quando ejusmodi detentis favere vult Pontifex ut indulgentiam Jubilæi possint consequi, solitus est modum ab aditu Ecclesiæ diversum exprimere.

989. *Sint preces mediocres.* Jam ut ad preces veniamus, non sum in eâ sententia, ut credam etiam minimas ad plenam indulgentiam, qualis hæc est, sufficere. Alioqui enim sufficeret dicere cum Publicano, *Deus misere mihi peccatori,*

cum precum nomine hæc precatiuncula intelligi possit. Deinde non plures preces ad indulgentiam plenissimam forent necessariæ, quàm ad indulgentiam unius diei, quod creditu difficile est. Est enim Pontifex œconomus, neque pro arbitratu suo valet qualibet conditione quidlibet ex thesauro Ecclesiæ concedere. Id enim Christus ejus Dominus, ratum non haberet. Cum ergo indulgentia est plenissima, qualis hæc, quæ etiam potest Purgatorii animabus transcribi, preces saltem mediocres fundendæ sunt, illæque, ut certius obtineatur, vocales. Talis videtur esse recitatio *Miserere*: quinque Pater, & Ave, & hujusmodi. Sint etiam aliunde non debitæ, ad eandem indulgentiæ consequendæ securitatem, illæque medullitus depromantur; nec refert quod objicit Quintana-duennas, quod Paulus III. Pontifex Maximus indulgentiam plenariam Anno 1549. Societatis Jesu hominibus concesserit sub conditione recitationis Pater, & Ave, nullâ ad eam requisitâ Communionem. Id enim velut extra ordinem factum, cum alii Pontifices tam levem precatiunculam disertè exigere soliti non sint, & factum quidem non promiscuè, sed viris de Ecclesiâ benè meritis, viris Religiosis in primævo Societatis flore mira per orbem, & plurima summo cum labore, perpetuæque sollicitudine, & propter vitam innocentissimam lytro non magno indigentibus.

Porrò perinde erit, sive ante, sive post 990. *Tempus precum.* Synaxim preces pronuntient, quamvis suadendum, ut illi postponantur, scilicet quia tunc animus Christo magis conjunctus noxarum veniam faciliùs impetrare potest, præsertim si adhuc Sacrum convivium duret, id est, si species Sacræ necdum sint consumptæ; quo tempore, saltem ex opere operantis sacramento adhuc alimur, & Christus ipse amore nostro, aliisque virtutum actibus magnâ cum voluptate pascitur. Postremò preces illæ ad fines consuetos sunt dirigendæ, & directio tacita sufficere videtur, nempe ut mens eas destinet saltem, quò sunt destinandæ.

§. 3.

De indulgentia Communionis Generalis, aliaque defunctis applicanda, Theologica doctrina.

RECEPTUM est omnibus Theologis. 991. *Non applicentur defunctis*
 R. Pontificem posse piis manibus indulgentias concedere. Cum enim quisque privatus
 R r

indulgentia vivis concessa.

privatus possit satisfactionem suam iis applicare, nulla ratio est, cur non valeat Pontifex satisfactiones Christi, & Sanctorum, cum sit earum oconomus, & hi Christi membra sint, æquè ac vivi. 2. Exploratum, indulgentias vivis concessas non posse ab iis in defunctos conferri, nisi ea facultas in bullâ exprimat, quia id pendet à concedentis voluntate, quam exprimere solet, dum adest, ut in bullâ Communionis Generalis, ubi Urbanus VIII. sic ait, *Plenariam peccatorum suorum indulgentiam, & remissionem, quam pro animabus fidelium defunctorum applicare possint, misericorditer indulgemus.* Adverte autè istam applicationem non sic intelligi, quasi vivus prius obtineat indulgentiam, quam defunctis tribuat, quippe eam obtinendo, pœnæ peccatis suis debitæ obligationem dissolveret, ac tum in eam se denuo indueret, non novas culpas admittendo, sed charitatis officium in defunctos exercendo: quod absurdum est. Applicare igitur indulgentias defunctis, est eas quas si velles, tibi sumere posses, defunctis transcribere.

992.
Non est opus statu gratia.

Dubitarur porro an status gratiæ requiratur in eo, qui indulgentiam piis manibus transcribit; & probabilior est responsio negans: tum quia nec vivus, qui sibi vult indulgentiam applicare, necesse est, ut omne opus, quod ad obtinendam indulgentiam requiritur, faciat in gratia; sed sufficit, ut ultimum in eo statu peragat, quia tunc conceditur indulgentia, seu remissio pœnæ, quæ culpam remissam supponit.

993.
Qui defunctis favent certius juvantur.

Porro gravis, & acriter controversa quæstio est, an indulgentia certò profit defunctis de qua dixi tract. de V. S. unum hic addo verbis Dicastillo authoris nobilis, et si recentioris, qui tract. de pœnit. Appendice de Purgatorio sic ait. *Valde probabile apparet, quod docet Henriquez, Rodriguez, Layman, & alii multi recentiores, Deum longè facilius acceptare indulgentias oblatas pro animabus fidelium, qui se in hac vita digniores de congruo reddiderunt tali acceptatione, ut qui pro peccatis suis ipsi etiam satisfaciebant, & indulgentias à Pastoribus Ecclesia concessas lucrari studebant, & pro aliis defunctis, dum viverent, diligenter orabant. Quod mihi maximè rationi consentaneum videtur. Imò crediderim in gratiam talium animarum, quæ in vita piissima fuerint erga defunctos, piissimum Dominum excitare pietatem aliorum fidelium, ut pro illis orent, suffragia offerant, & indulgentias lucrentur, in eis que etiam ea visa impleatur promissio Christi, Date, & dabitur vobis, & qua mensura mensi fueritis, eadem remetietur vobis.*

Absolutè tamen verum est eo ipso, quo anima in Dei gratia decesserit, dignam esse, pro qua Deus indulgentias, & suffragia specialiter in eius favorem oblata, misericorditer acceptare dignetur, quamvis contrarium senserit Henricus, Caietanus, Navarrus, quibus favere videtur Augustinus l. de cura pro mortuis c. ult. ita ipse.

§. 1.

Præstantia Communionis Generalis ex omnibus eius adjunctis.

P R Æ F A T I O.

EX quo Societas JESU à magno Patrefamilias in agrum Dominicum missa fuit, stygiâ, mundanâque invidiâ teste, variis ac miris modis, indefessaque industriâ eum excoluit, pergitque, ac perget porro ad extremum excolere. Sed haud scio, an quidquam excogitarit hætenus, vel ad viventium spirituale commodum utilius, vel ad vitâ functorum salutem fructuosius Communionem Generali. De hac Theodorus Amydenus tract. de pietate Romanâ l. 2. c. 7. sub ejus exordia ita scribit. *Jesuitarum recens inventum est promiscua quædam omnium ordinum ad sumendam Sacram Synaxim conventio. Hanc Communionem appellant Generalem, ad quam tantus mortalium concursus, ut quandoque uno die triginta hominum millia spirituali convivio refecta reperiantur. Institutum omnium maximè sacrum, iam nunc valde ampliatum est. Semel exhibetur in mense in diversis Urbis, ut omnibus usui esse possit, Ecclesiis. Quibus ne insignis pietatis opus dispendio sit, illi aggregata est Laborum sodalitas, quæ cereorum, ac reliquorum sumptuum expensas benignè suppeditat. Concurrunt ex singulis Ordinibus Sacerdotes, qui peccata consentibus dimittant. Qui egregiam præ reliquis navat operam, Petrus est Garavita Societatis JESU Professor. Sic Amydenus. Qui tamen illud solummodo tempus spectat, quo necdum indulgentia Synaxeos Generalis ad vitâ functos autoritate Pontificia transferri poterat, ut ex proximè consequentibus apparet. Quæ translatio, ut miros excitavit motus animorum, ita frequentiam tum Romæ, tum in cæteris propè omnibus Christiani orbis partibus vehementer auxit. Quare inventum illud non tam Jesuitarum, ut ait, neque tam humanum, quam divinum fuisse usus edocet. Et mihi quidem*

994.
Institutio illius divina.